

Herren ser dine Beje.

Romantisk Skildring efter det Franske

af
Carl Herman.

(Fortsat fra No. 13.)

Det var Pjerrot under Vordet.

Da Greven nærmed sig med sin honningsøde Mine og sit forfærdelige Smil nærmed sig hende, førte hun op og sagde, idet hun bandede i Vordet:

„Gr. Greve ... lad mig gaa ... ellers ...“

Hun bandede atter i Vordet, uden at det lod til, at Pjerrot bemærkede det.

„Na, Enat, min lille Engel,“ udbrød Boisfleyry, „det vilde være slet af mig at lade Dem gaa nu, det er jo sildet Nat ... Kom til mit Bryll, min lille Dueunge.“

„Slip mig, Gr. Greve ... hører De ... Chonchon, vaagn op ... slip mig, Gr. Greve ...“

Uagtet Marie slog i Vordet med knyttet Haand, vilde den stikkelige Pjerrot ikke komme hende til hjælp, maaske vilde han helst afsente det mest kritiske Øjeblik, for han stred ind.

Denne kritiske Øjeblik syntes at nærme sig —

Sphidset af Vinen og Maries Modstand, førte Greven ind paa hende for, som han sagde, at trykke Dueungen til sit Bryll. Med Fortoielsens Kraftstrængelse rev dog hun sig løs og raabte nu:

„Pjerrot, Pjerrot, kom frem, hører Du, Pjerrot!“

Denne Udbrud bragte Greven til at studsse.

„Hvor er han, den Knægt,“ udbrød han endelig, „lad ham vove sig til at komme frem! Hvor er han? Hvor er han?“

En dyb Snorfen under Vordet besvarede Spørgsmaalet.

„Ha, ha,“ lo Boisfleyry, idet han havde Vordbugen iøjret, hvorved Kusens solbrændte og hvide Hoveder kom til syne. „Ha, ha, Bagteren sover, ha, ha ... der kan De se, min lille Engel, der er ingen Redning, for Dem, ha, ha ...“

Dg paany styrkede han ind paa Pigen, vis paa, at hun nu ikke skulde undslippe.

„Hjælp, hjælp!“ raabte hun, „hjælp, jeg døer!“

Hun sank afmægtigt om paa Gulvet.

Boisfleyry vilde netop gribe det skjønne Bytte, da han selv pludselig blev greben i Stulderen og revet tilbage med det forberedte Udbrud:

„Tilbage, Skurk!“

Det var Phillip.

Niende Kapitel.

Tre Maanedes efter.

Hjemme i Savoyen hos Maries Forældre var der ikke foregaaet nogen Forandring, idet vi sidst hørte fra dem, uagtet der dog var hengledt et helt Aar.

Maries Moder var beständig syg og sengeliggende. Samvæt af hendes Barn havde berøvet hende hendes sidste saa Kræfter, og Alle mistvilde om hun nogensinde mere vilde rejse sig fra Sygelejet.

Laustalot var ogsaa dybt nedbøjet ved Datterens Fraværelse og Moderens deraf følgende Lidelse; hans Legems Kraft var knækket og ogsaa han stod ved Gravens Rand.

Marie havde vel ofte skrevet hjem til sine Forældre, efterat han selv havde lært at skrive, men kan Breve, hvor kjærlige de end ere, erstattede et Barn, som Moderen snister at trykke til sit Bryll? Kan Ven og Væst tale Hjertets Sprog saaledes, som det kan tales, naar Moder og Datter hvile i hinandens Arme?

Maries Breve vidnede altid om en dyb og oprigtig Kjærlighed til hendes Forældre; men der var dog altid Et og Andet i dem, som Faderen ikke syntes ganske rigtig om. Dette var saaledes Tilfældet med Maries Dmtale af Chonchon. Alene den blotte Omstændighed, at hun søgte Omgang med denne letsinde Pige, hvis ubundne, tøjesløse Dppæst, satte den Gamle i ilde Humør, og endnu værre var det ham at høre, at Chonchon ikke tog sig noget Nyttigt for, hvilket for en Charakter som hendes kun kunde lede og føre til, at hun saldt og maaske derved rev hans unge, uersfarne Barn med sig.

En Trost sølte Dvingen dog altid ved at høre af hjemkomne unge Landsmænd, at Marie stikede sig vel og at hun gjorde stor Lykke, netop paa Grund af hendes sømmelige Dpstræden.

Ogsaa denne Trost berøvedes ham dog tilfids. Den haardtprøvede Mand skulde en Dag erfare, at hans Barn var vandret bort fra den rette Vej, og at hun havde glemt sine Pligter mod Forældrene og sin egen Værelse.

En ung Knøs, der havde været i Paris, fortalte nemlig den Gamle, at Marie var bleven forlovet med en umaadelig rig Marquis, Sønnen af den Dame, der ejede Gødet, paa hvilket han, Laustalot, boede, og at denne Marquis havde forbudt hende at synge mere, og til Gjengjæld skjænkede hende et pragtfuldt Hotel med „forgyldte Equipager“ og guldgallonerede Tjenere og Lakajer.

Den Gamle segnede under Vægten af dette Tordenudbrud. En hidsig Fæder kastede ham paa Sygelejet og i otte Dage suævede han mellem Liv og Død.

Hoav Legens Kunst ikke formaade at udrette, formaade Faderkjærligheden, og den gamle Mand kunde endnu haabe at redde sit Barn ud af Glendigheden og trykke det til sit Hjæerte, inden han døde.

Det var dette Haab der fyldte ham med ny Kraft og som gjorde ham det muligt, en Morgenlund at forlade den lille, fredelige Landsby forat drage over Bjergene til det store larmende Paris.

Det var dette Haab, der gav ham Mod og Styrke til at bære Sorgen og Lidelsen med Resignation, og forhindrede ham i at bukke under for Nøden og Glendigheden, for hvilke han var prisgivlen.

Konens og jensef hans egen Sygdom havde aldeles ud-

tømt hans saa pekuniære Kræfter, ja, hans Midler vare end- og saaledes opbrugte, at han ikke havde set sig istand til at spare det sidste halve Aars Forpagtningsafgift. Det var langtfra noget Nyttigt paa Marquisens Gøds, at Forpagterne resterede med deres Skatter og Afgifter, men det var noget aldeles Nyttigt, at dette var Tilfældet med Laustalot, hvis Neddelighed og Pantlighed næsten var bleven til et Ordsprog. Dette bevirkede ogsaa, at Gødsforvalteren ikke en eneste Gang mindede Laustalot om Betaling, ja, han fortrak ham endog med en lille Pengesum til Rejsen, medens Hyens Besøer lovede at understøtte Konen i hans Fraværelse.

Det ubetydelige Pengeløb smeltede snart saaledes hen, at den utydelige Dvbing holdt sit Indtog i den prægtige, rige Verdensstad uden at eje en Sous i sin Lomme, og uden at vide om han fik nogen til Ratteteje, hvilket var nødvendigt, da han i de tre sidste Rætter havde sovet under aaben Himmel, og derved aldeles udtømt sine saa, sidste Kræfter.

Vi forlod Heltinden i vor Fortælling ved det kritiske Moment, da Phillip rev hende ud af Forfærdens Arme. Hoav der umiddelbart fulgte efter dette Dptrin er let at fortælle og let at fatte.

Med al den Kraft, som Skinsygens Raseri kunde forelene hans Haand med, greb Reueven Onkelen i Armen og fastede ham til Jorden idet han raabte:

„Paa Knae, Usling.“

„Men, kjæreste Reueve, slip mig ... Du tager aldeles fejl.“

„Sejl, af hvad?“

„Jeg har ingenlunde —“

„Vil Du reiserdiggjøre Dig, Skurk! Ved paa dine Knae denne uskyldige Pige om Tilgivelse, og tal Du vort Slægtskab for, at jeg ikke knuser Dig uder min Støvelhæl, som man knuser en Slange.“

Trods Phillips lynende Djne og truende Miner vilde Boisfleyry dog ikke opfylde Befalingen, men tog sin Tilflugt til en dum Undflydning og en nederdragtig Logn.

„Vedse Phillip, hør mig ... Du mistænker mig aldeles uden Grund. Jeg havde ingenlunde istand at tilføje dette Fruentimmer nogen Fornærmelse, thi Sagen er tværtimod den, at hun har tilføjet mig en saadan, ved at love mig Begunstigelser.“

„Hoorledes, Glendige, Du vover at befælde dette Varns Væ — rejs Dig, Usling, og skynd Dig herfra inden min Væbes Bæger skummer over. Forlad øjeblikkelig dette Hus, og vov ikke mere at vaanhellige det med din Narværelse, hvis Du ikke vil kastes paa Vorten af mine Tjenere.“

Boisfleyry vilde atter til at forsvare sig, men inden han kunde saa Tid dertil havde Phillip grebet ham i Nakken og paa en noget ublidt Maade sat ham udenfor Døren.

Lidt efter aabnedes denne igjen og Greven stak Hovedet ind ad den, for at sige med dirrende Stemme:

„Jeg gaar, men vender frygtelig tilbage.“

Denne komiske Trudsel imponerede ingenlunde Phillip, der var isærd med at bringe Marie til sig selv igjen. Skrat-ten havde berøvet hende Besindelsen i saa høj Grad, at Phillip troede hun var død, hvilket fyldte ham med en navnløs Smærte, der gav sig Luft i Taarer og Klageraab.

Chonchon var endelig vaagnet og betragtede rødmende Phillip, der havde truffet hende isærd med at udsove en Vinrus. Marquien skjænkede dog ikke den Tanke noget Rum, dertil var han altfor optaget af sin Sorg og sin Smærte.

Chonchon gjorde store Djne da hun saa Marie ligge bevidstløs paa Gulvet, og hun spurgte Phillip smilende:

„Hun har nok ogsaa drukket lidt vel megen Vin —“

„Hun er død!“

„Død!“ udbrød Chonchon og styrkede sig over Beninden, „død, det er ikke sandt, Herre ... se, hendes Bryll bevæger sig ... nej, hun er ikke død ... hun aander ... se, se, Djnene aabnedes sig ...“

Phillip knælede ved Siden af Marie og talte Gud for hendes Redning, hvilket var ensbetydende med hans egen, thi hendes Død vilde ogsaa have været hans ... han kunde ikke leve foruden hende.

Man kan gjøre sig et Begreb om, hvor højt hans Frydeudbrud var, ved at høre, at Pjerrot først vaagnede derved, hoav han ikke havde formaet selv ved den Kamp, der opstod mellem Boisfleyry og Phillip, ikke at tale om Maries gjensagende Hvin og Raab om Hjælp. Den gode Knøs maatte imidlertid undflydes. I Forventningen om det rige Vord, han skulde have for sig til Aften, havde han holdt Spægelse og faste hele Dagen, hoav der bevirkede, at den halve Flaaske Champagne straks gik til Hovedet, især da han ikke fik Noget at spise. Han var imidlertid meget slou og førte sig ved at gjøre den strækkelige Opdagelse, at Marie paa et hængende Haar nær kunde være bleven forført i hans umiddelbare Nærhed. Stammen og Vreden herover gav sig Luft i Taarer, hvilket trods Situationen ringe Lyfighed, bragte alle de Andre til at le, selv Marie.

Da denne var saa vidt resitueret, at hun kunde betrede Gaden, fulgte Phillip og Chonchon hende og Pjerrot hjem i Montmartregaden, hvor ogsaa Chonchon for denne Nat havde et gjæstfrit Tag i „Dr. Andre's“ nu ledige Værelse.

Da Phillip forlod dem var det med Løfte om at komme til dem den næste Aften, og paa Hjemvejen gjorde han sig selv det Løfte, at om end hele Verden vilde sætte sig imod hans Forbindelse med Gadesangerstven, og selv om han skulde lide de største Anfægtelser for hendes Skyld, skulde Intet bringe ham blot en Fodsbred udenfor den Vej, han fandt var Pligtens og Værens.

Hoavde Marie end tilfyneladende snart forundret Jølgene af den Skrat, Boisfleyrys nederdrægtige Angreb havde forvoldt hende, formaade hun dog ikke den næste Dag at gaa til Boulevarden for at forlyste de gode Pariser og høre deres Smigretier. Gaarsaatenens famtlige Begivenheder vare ogsaa af den Art, at de ikke kunde opretholde Modet og Humpret hos hende, tværtimod vare de snarere skillede til at

fortranke ethvert Gran, enhver Gnist af Glæde og Tilfredshed i Sjælen.

Hoorneget hun end stolede paa at Phillip vilde blive hende tro og elste hende ligesaa som nu, da han stod for hendes som fornem Marquis, som da han for hende kun var en slet og ret Arbejder, en Mand af Folket, kunde hun dog ikke frigjøre sig for den Tanke, at Forbindelsen dog ikke vilde blive nogen Mulighed saalange Phillips mægtige Familie levede. I samme Forhold som han i samme Øjeblik saa Lykens Sol stige for dem, saa hun den dale, for aldrig mere at have sig igjen.

Det var derfor intet Under, at Phillip fandt hende bandede i Taarer, da han indfrie sit Løfte med at komme.

„Du græder, Marie?“ var hans første Ord, idet han greb hendes Hænder og trykkede dem til sine Læber.

„Jeg føler mig saa utydelig, saa tilintetgjort!“ svarede hun, idet hun faldt ham om Halsen, og paany gav Taarekilden uindret Løb.

„Dg hvorfor, min Elskede. Mistviler Du om min Kjærlighed?“

„Nej, Andre, ... tillad at jeg kalder Dig saaledes, som et Minde om de mange, lykkelige Timer, Andre har forvoldt mig ... men jeg betviler, at Du nogensinde vil —“

„Vil — nuvel —“

„Vil ægte mig,“ stammede hun rødmende.

„Dg hvorfor ikke?“

„Din Stilling og din Familie —“

„Hoav den første angaar, da forbyder den mig ikke at opfylde min Pligt, og hoav den sidste angaar, da er jeg en Mand, Marie, en Mand, der ikke gaar paa Afkørd med sin Familie i Hjerteankliger.“

„Men din Moders Vrede —“

„Tal ikke mere derom, Marie, hvis Du ikke vil have at jeg skal troe Du tvivler om min Kjærlighed. Lad Verdens Daarskaber ikke træde mellem os og vor Lykke, det vilde være at give Dem formegen Berettigelse! Jeg er kommen til Dig for at gjøre Dig et Forslag.“

„Mit? lad høre.“

„Da det, der passerede iastes hos os, idag er bragt over hele Paris paa Rygtets og Sladdrens altfor raspe Binger, gaar det ikke an, at Du mere synger paa Boulevarden —“

„Hvor skal jeg da synge?“

„Du skal slet ikke synge for Nogen, undtagen for mig, Du lille Gaas. Jeg vil, at Du skal opgve denne Stilling, paa hvilken jeg forresten aldeles ikke har det Ringeste at udsette, da mit Princip er at respektere enhver Stand, der paa en ærlig Maade kjemper for sit Brød. Det Forhold, hvori vi staar til hinanden og som hele Verden nu kjæder, tillader ikke, at Du daner paa Afsværgelse, da dette kun vilde fremkalde skjæve Domme og give Anledning til haanlig Dmtale. Det er derfor min Vilje, at Du flytter herfra og ombytter Savoyardbragten med Pariserdamens —“

„Men hvoraf skal jeg da leve —“

„Skal leve?“

„Ja, jeg har Intet til at leje nogen anden Lejlighed for, eller til at kofte mig sine Klæder for —“

„Men, Du lille Nar, kan Du ikke indse, at jeg vil sætte Dig —“

„Tal ikke ud, Andre, hoav vilde Verden tro —“

„Lad den tro, hoav den vil. Den har alligevel aldrig de bedste Ankuelser, min Ven.“

„Det kan jeg ikke modtage —“

„Dg hvorfor ikke?“

„Hoav vilde Folk domme?“

„Lad dem domme, hoav de ville, man er altid slet paa, at de alligevel domme det Værlse. Jeg har anført Dig Grunden for, at jeg sufter Du skal opgve din hidtidige Stilling og,“ tilføje han mildt, men bestemt, „det maa nu saadan være.“

„Men saa kan jeg jo heller tage hjem til mine Forældre, efter hvem jeg længes saa smærteligt.“

„Vil Du forlade mig, Marie? det havde jeg ikke troet, Du formaade!“

„Jeg vil ogsaa kun kunne gjøre det med blødeno Hjæerte, Andre, thi Ingen i hele Verden kan elste Nogen saa højt, som jeg elsker Dig.“

„Dg Du vægrer Dig ved at opfylde min Bøn!“

„Det er netop for vor Kjærligheds Skyld, at jeg gjør dette, thi jeg aner, at det kun vilde blive os til Fordervælselse hvis jeg svarede Ja.“

„Hoorværelse, siger Du, vor Kjærlighed kan være ligesaa skyldfri i de forandrede Omgivelser som nu.“

„Jeg kan det ikke, Andre!“

„Men jeg vil det. Saaftremt Du ikke vil miste min Kjærlighed maa Du opfylde min Bøn. Bryd Dig ikke om hoav Verden siger, men hoav der er mit Onk. Pjerrot kan jo følge Dig og blive boende hos Dig.“

Den bestemte Tone, hvori Phillip talte, bevirkede at hun svarede med sænket Hoved:

„Din Vilje ste, Andre!“

„Tal Marie, din Dppørelse skal blive belønnet, ikke med Pragt eller Glimmer, men med en oprigtig Kjærlighed,“ udbrød han og trykkede hende til sit Hjæerte, „og nu Haand paa Værlket. Jeg gaar ud for at opsøge Dig en passende Bolig og bestille Klæder til Dig hos en Modehandlerinde. Endnu engang, Tal for din Dppørelse, som jeg aldrig skal glemme.“

Det var jo virkelig ogsaa et Offer, hun bragte ham nemlig hendes Værelse, der nu vilde være fuldstændig hjemfalden til „Verdens“ Mishandling, men da det jo var hans fulde og alvorlige Hensigt, at tage hende tilægte, om han saa i Gange skulde lægge sig ud med sin Familie og hele sin Stand, mente han at Belønningen stod i lige Forhold til Dppørelsen.

Tiende Kapitel.

Fortsættelse.

Den Knøs, der, som anført, havde fortalt Laustalot, at Marie boede saa glimrende, havde ikke løjet eller overdre-

vet, thi hun boede en af de eleganteste Beletager paa Boulevarden Maanedagen efter, at den ovenfor refererede Samtale fandt Sted.

Med de „forgyldte Equipager“ og virkelige „guldbrosmme Tjenere“ var det berindom Overdrivelse, thi da Marie aldrig gif ud behøvede hun ingen Equipager og hendes eneste Tjener var den stikkelige Pjerrot.

Marie havde aldeles trukket sig tilbage fra Verden for i usofstyret No at kunne nyde Phillips Kjærlighed, og hoav Dag blev denne inderligere og inderligere, uagtet de aldrig veg et Haarsbred bort fra den rette Vej.

Phillip besøgte hoer Dag sin Elskede, med hvem han tilbragte flere Timer. Undervisningen, som var bleven paa begyndt paa det fattige Tagkammer i Montmartregaden, fortsattes her i den elegante Lejlighed paa Boulevarden, da Phillip mente, at hans vordende Hustru ikke kunde lære for Meget.

En Dag, da Marie søvede sig paa nogle Lektier, Phillip havde givet hende for, lig en Skolelærer sin Elev, bandede det paa Døren hos hende.

Det kunde hverken være Pjerrot eller Phillip, thi Begge gif altid uden videre lige ind i Salonen til hende.

Da hun ikke hurtigt nok kunde rejse sig gif Døren op og en Ubejendigt traadte ind.

Den Indtrædende var en Dving med graanet Haar og kroget Ryg.

Han blev ærbødig staaende ved Døren, som om han vilde bede om en Almisje.

Marie rejste sig og spurgte om den Gamles Grinde.

Jeg er en fattig Savoyard, der paa sin Fod er kommet til Paris, for at lede om sit Barn, som man har staalet fra ham. Jeg ejer ikke en Sous og beder Deres Naade, om blot at skænke mig en eneste, for at jeg kan kjøbe mig et Stykke Brød.“

Maries Hjæerte blødte ved at se en gammel Landsmand saaledes lide Nød, og hun rakte ham derfor hele sin Pung, der vel indeholdt en Snes Frances.

Men i det Øjeblik hun vilde give ham Almisjen kjendte Fader og Datter hinanden.

„D, min Fader!“ udbrød Marie, og vilde styrte sig i hans Haar, men han stødte hende haardt og koldt tilbage.

„Deres Naade viser mig alt for megen Artighed,“ sagde han, idet han lod som om han dog ikke kjendte hende.

„Deres Naade, Artighed!“ udbrød Marie forstenet, „men kjender Du ikke din Marie, o, Fader, tryk mig til dit Hjæerte, jeg længes saa inderligt derefter.“

„De er ikke min Marie,“ sagde Faderen med isende Klude, „hører De, De lyver, mit Barn er ingen fornem Dame, hun gaar ikke i Atlafeskjole, men i Hvergarnsklæder, og hun boer ikke i et Palais, men paa en Dvisti i Montmartregaden.“

„Men det er jo mig, Fader, kjender Du mig ikke,“ udbrød hun bævede.

„Deres Naade maa tage fejl, er' saa fornem Dame, som De, er ikke min Datter, hører De, De lyver!“

„Dg, hoorsfor, kjære Fader, vil Du ikke tro mig,“ udbrød hun hulkende.

„Hoorfor? fordi jeg ikke vilde tro saa slet om mit Barn, tilgiv mig, det er ingen Fornærmelse mod Deres Naade! Naar jeg siger slet, er det fordi mit fattige Barn absolut maatte være slet, hvis hun kunde optræde som Deres Naade, De maa tage fejl ...“

„D, Fader, vær ikke saa grusom ... forstod mig ikke.“

„Jeg har vandret paa min Fod hertil for at hente mit Barn tilbage til sit Hjem inden hendes Moder lukker sine Djne, jeg har lidt bitter Nød og min Sjæl har været martret af Savn og Lidelse, men jeg har holdt ud, thi Troen paa, at jeg skulde gjensindes mit Barn, og Haabet om at gjensinde hende som en bras og hæderlig Pige har styrket mig, naar jeg var ved at bukke under, og har givet mig nyt Livsmob og Kraft, naar mine Ben suigtede mig. Nu er jeg her, hvor hun siges at skulle være, men istedet for at træffe hende i et fattigt Værelse, i fattige Omgivelser og i fattige Klæder, paaftaar en elegant Dame, der beboer et Palais, og som er klædt lig en Prinsesse, at hun er det Barn, jeg søger. Nej, Deres Naade, nej, De er ikke mit Barn, thi for at være det, maatte De være en falden Kvinde, og det kan m i t Barn aldrig være.“

„D, Fader, tal ikke saaledes, Du knuser mit Hjæerte, jeg er uskyldig, tro mig ...“

„Nej, i Evighed, nej, jeg troer Dem aldrig, De er ikke min Datter ...“

„D, Naade, Naade, Fader, forbarm Dig over mig, forstod mig ikke,“ udbrød Marie hulkende paa sine Knae.

I dette Øjeblik aabnedes Døren og Pjerrot traadte ind. Han blev ikke lidet forbauset ved at se sin lille Marie ligge paa Gulvet foran en fremmed Mand, men et eneste Blik paa denne havde ladet ham gjensjende hendes Fader.

„Jh, se god Dag, Fader Laustalot,“ udbrød han paa sin jævne, ligefremme Maade, „er De ogsaa kommen til Paris ... God Dag.“

Den stikkelige Knøs vilde række ham Haanden, men den Gamle stødte den bort og udbrød rasende:

„Ja, jeg er kommen til Paris forat hente min Datter, hvem jeg bad Dig om at vaage over. Hoorledes har Du løst net min Lidsid? Se Dig omkring her, troer Du at det var paa den Maade, jeg ønskede Du skulde sørge for hende?“

„Jeg fortaar Jer ikke, Fader Laustalot,“ udbrød den unge Mand med usofstyret Forbanskelse. „Marie lider ingen Nød.“

„Gid hun gjorde det, gid hun, som jeg, maatte gaa for Hvermands Dør, for at tilbette sig sit Brød, og gid hun, som jeg var klædt i Pjalter, jeg vidste da, at hun var ren og brodfri, jeg haade da et Barn at trykke til mit Bryll, og et Barn at bringe hjem til den døende Moder —“

„Jeg sværger Jer til, Fader Laustalot, at I Intet har at bebrejde Marie, og at det er Synd og Skam af Eder at tale saaledes.“

„Har jeg ikke Ret dertil. Siger ikke at denne Pragt og Glands mig, at jeg har Ret?“

„Nej, Fader Laustalot, tro mig, Marie har Intet at bebrejde sig, og I har heller ingen Ret til at tale, som I gjør.“

(Fortsattes.)